

Sneženi mož je stal na našem dvorišču celo zimo. In mi smo ga občudovali, veselili se ga.

In včasih smo se bali zate. Tedaj, ko je prihajal dež —. Ej, ti nisi junak, značajan mož! Kako se solziš —. Slab, mož si ti!

No slab, a zopet je zavel mrzel veter, in svetilo se je tvoje truplo, tvoja sivolasa glava. Stal si pred nami v svoji ledeni okorelosti, in mi smo se veselili nad teboj.

Vendar, vendar, čudno! Dan za dnem se manjšaš. Okoreli roki sta že tanki, glava drobna, truplo ozko.

Kaj ti je? Ali si bolan?

In toplo solnce ti ne ugaja? Zakaj ne? O ti sneženi mož, drži, drži se krepko! Ne vдай se!

Solnce je sijalo —.

Naš sneženi spomenik je izginil. Kje si?

Mi smo se hoteli oslavit s teboj, in ti nam v topli noči izgineš.

To ni prav! To je nehvaležnost tvoja —

Prav, da si pokazal to svojo nehvaležnost.

Če se hočemo oslavit, ne bomo delali nič več sneženih spomenikov, zato ker izginejo.

Iskali si bomo slave drugje. Ti si bil naše delo, a bil si leden, mrzel. Delale so te samo naše roke, in ne srce.

Odslej pa bomo delali drugačna dela, dobra dela in ž njimi bo rasla naša slava, a ne pred ljudmi, ampak pred večnim Očetom —.

Z Bogom, ti mrzli, sneženi mož.

Z Bogom!



Ne pij razgret vode.

(Spisal Angelar.)



Ve tri dni se je veselila Grbova Tončka, kako bode v četrtek prijetno. To bode zopet življenje! Od tedna do tedna se veseli tega dneva, saj nimata takrat njeni sestrici in bratec nič šole, in zato gredo na prosto, da se navžijejo svežega zraka v božji naravi.

Zato je Tončka komaj pričakala četrтка. Ko se je bratec navadil za šolo vse, in sta sestrici spisali nalogo, so se napotili na izprehod.

Kmalu so dospeli na prosto; tam se lovili po travnikih in igrali igre, kakor jih znajo otroci. Čas jim je minil bliskoma. Sedaj je eden lovil metulja, drugi letal, tretji je zopet nabiral rožice . . .

Solnce je ravno zahajalo. Zadnji žarki so poljubovali zemljo; niso izgrešili tudi bistrega potočka, ki je lahko in počasi valil svoje valčke naprej. Kakor bi

bil tamkaj potegnjen srebrn pas črez ravno polje, tako se je blesketala vodica v zahajajočem solncu . . . In vrhovi hribov so se žarili v krasnih rdeče-zlatih žarkih.

Lahen vetrič je pričel pihljati črez ravan. Perje na drevju je začelo šeštetiti. Lahno so se pripogibale veje; cvetke pa so se gibale v pišu; kmalu pa so zavile svoje glavice in jele snivati. Mrak je tesneje zavil zemljo v svoj temni plašč; semintje so se že prikazovale zvezde na nebu . . . Bil je večer.

Sedaj šele so se spomnili otroci, da je treba domov; prav za prav jih je opomnil njihov prazni želodček, da kuhajo doma mati večerjo.

Vroče jim je bilo. Pili so razgreti vodo; v naravi pa je bilo čimdalje hladneje . . .

Doma jih je mati okregala, kje da so hodili toliko časa, da ne bodo dobili prihodnjic nič večerje, če jih ne bode pravočasno domov. Za enkrat jim je še prizanesla, ker so bili drugače pridni.



Po večerji so opravili vsak svojo večerno molitev in šli k počitku. Kmalu so sladko zaspali. Dve uri potem, ko se je ravno mati spravljala spat, se prebudi Francka, začne jokati in prosi mater, naj ji dajo vode, ker jo grozno žeja.

„Francka, kaj ti pa je, da si se prebudila? Ti je li slabo, saj drugače trdno spiš, ali si kaj bolna?“ Tako vprašuje skrbna mati svojo hčerko.

„Mamica, nič dobro mi ni, da težko diham.“

„Bo že bolje, le zaspančkaj!“

Tako je tolazila mati svojo ljubljeno hčerko; pripognila se je nadnjo, da bi jo poljubila, a zapazila je s strahom, da ima ljubljenska vse ožgane ustnice. Tesno ji je postalo pri srcu; skrb za svojega otroka ji ni dala več miru; zle slutnje so se ji porajale v duši; kaj, ko bi dobila Francka pljučnico. Pa saj to ni mogoče. In vendar . . .

Otrok diha vedno hitreje. Ko je položila roko na malo glavico, je spoznala, da jo kuha tudi velika vročina. Tolažila se je pa s tem, da ne bode nič hudega.

Kmalu nato prebudi Grbovko rahlo grgranje in hropenje. Hitro skoči raz postelj, obleče se za silo in gre gledat k Franckini postelji. Tako se je prestrašila, da bi skoro zavpila. Kaj se je zgodilo z otrokom; sedaj leži nekako v omotici, v nemirnem spanju se meče po postelji, in v njeni vroči glavici ne delujejo možgani čisto pravilno. Njena ljubljenska je začela blesti; govori stavek za stavkom, brez pravega pomena. Sedaj je pri večerji, sedaj zopet lovi metuljčka, potem pa draži svojega bratca, da naj jo vlovi, če jo more. In govorila je še več reči. — Materi se je krčilo bolesi srce; da bi jo sedaj izgubila, s to mislijo se ni mogla nikakor spoprijazniti. Mislila je na prejšnje čase.

* * *

Pred štirimi leti, ko je bila Francka ravno poldrugo leto stara, je umrl Grbovki njen mož. Kako je ta ljubil svoje otročiče. Bil je sprevodnik pri železnici. A usoda ga je zadela, umreti je moral in pustiti svoje mlade ljubljenske in ljubljeno ženo. Grbovka je dobivala malo penzijo. Marsikak krajcar si je prislužila tudi s šivanjem. Preživila je sebe in svoje otroke; ni se jim godilo bogve kako dobro, a revež mora biti i z malim zadovoljen.

Ne, Bog je ne bode tako hudo kaznoval, da bi ji odvzel še tega angelčka. Celo noč je prečula ob postelji mlade bolnice. Skrb je razjedala ljubeče materino srce. Zvezde so prijazno sijale pri oknu v izbo, kakor bi hotele tudi one videti, kaj da je Grbovi Francki. Matí je sklenila roke, in vroča molitev ji je priklopela iz srca; molila je, da bi ozdravel njen otrok.

Drugi dan se zdravje ni nič zboljšalo. Poslali so po zdravnika; ta je prišel, zmajal z glavo, dejal, da je pljučnica. Naročil je, naj skrbno pazijo nanjo, da se ne prehladi. Zapisal je neko zdravilo in odšel.

Mati se ni ganila od otroka. Vedno je sedela ob postelji, gledala na trpečo revico in prosila Boga, da naj ji podeli zopet ljubo zdravje.

Že peti dan bolezní je tekel. Zdravnik je dejal, da se bode sedaj obrnilo na bolje ali pa bode odrešila smrt mlado trpinko.

Mati je sedela na stolu, gladila rahlo Franckino ročico, in milo zrla nanjo. Na mizici zraven pa je stala steklenica z zdravilom in žlica.

Tedaj pa pokliče mati vse otroke skupaj, in vsi so poklekli in gorečo molitev zbrane četvorice je prinesel angel pred božji stol . . .

In glej; Bog je uslišal njihove molitve in drugi dan se je obrnilo Francki že na bolje.

Čez štirinajst dni je šla že venkaj in mati jo je peljala v cerkev, kjer sta se zahvalili Bogu za zdravje.

Odslej Grbova Francka dobro ve, da ne sme piti vode, kadar ji je vroče . . .

